

Michael Walsh: A politikai korrektség az elme fasizmusa

2015 január 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

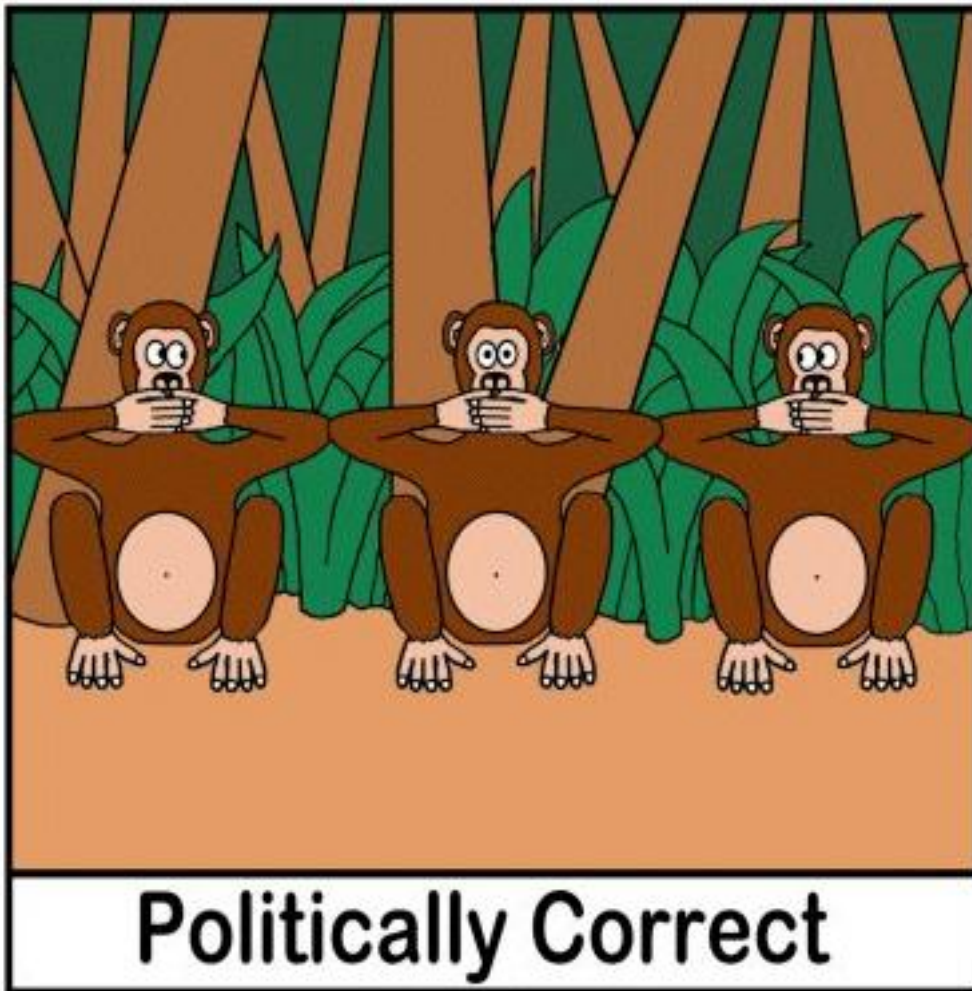
• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A politikai korrektség azt akarja, csak egy oldala legyen az igazságnak és ne legyen róla vita. Pedig versenynek kell lennie a valóságértelmezések között – mondja Michael Walsh amerikai jobboldali-libertárius újságíró, {...}

{...} médiakritikus, író, aki nagyon nem szereti azokat a véleményeket, amelyek úgy kezdődnek: „természetesen a szólásszabadság pártján vagyok, DE...”. Walsh a Danube Institute vendégeként érkezett Budapestre.

Ha nem mondhatod ki, amit szeretnél, semmit sem tehetsz; ha megtiltják, hogy beszélj, a következő lépés az lesz, hogy megtiltják, hogy gondolkodj – mondta a budapesti Danube Institute amerikai vendége, [Michael Walsh](#).

A sokoldalú Walsh zongoristának és zeneszerzőnek tanult, majd a média világa kezdte érdekelni: b?nügyi újságíróként kezdett, zenekritikusként folytatta, tudósított a berlini fal leomlásáról, írt regényeket is. A sokáig a neves Time magazinban publikáló Michael Walsh jelenleg jobboldali-libertárius médiakritikusként ismert, aki Andrew Breitbarttal közösen alapította meg a [BigJournalism.com](#) című oldalt.

Michael Walsh-sal az amerikai közállapotokról, az amerikai közbeszédet eluraló politikai korrektségről és annak vadhajtásairól beszélgettünk. Walsh könnyed felütésként elmondta: neki négy fegyvere van otthon, ami azért hasznos egy fegyveres támadás esetén, mert ha a támadóra szegezi a fegyvert, akkor az vele lesz elfoglalva, s addig a fegyvertelenek el tudnak menekülni.

Szavai szerint a b?nügyi tudósítás a legjobb újságíró és regényíró iskola: gyorsan kell megírni a sztorit, érdekes emberi történeteket lehet találni, miközben érzelmileg felfokozott állapotban lévő embereket és rendőröket hallgatunk, s közben be kell tartani a szoros határidőket. „A legjobb b?nügyek éjjel történnek, amikor bezárnak a bárok” – tette hozzá nevetve. Walsh örül annak, hogy nem tanult formálisan újságírást, mert akkor a gyakorlat során le kellett volna szoktatni őket az iskolában eltanult rossz bevezetőkről. Mint mondta, régen bárki lehetett újságíró: „csak odamentél a rendőrhöz és kérdezgetted, hogy mi történt”. Ma sajtóigazolványt kérnek és megkérdezik, van-e valamiféle képesítésed újságírásból. Régen szabadelvű, szabadságelvű, keményen dolgozó és vagányul fellépő, egymással komolyan versengő emberek voltak az újságírók, most egyre több közöttük, ahogy Walsh fogalmazott, a „college guy”.

Walsh idézte az amerikai alkotmány első kiegészítését, mely szerint a Kongresszus nem hozhat olyan törvényt, amely a szólás- és sajtószabadsághoz való jogot korlátozná. Most mégis azt látja: az amerikai közbeszédet a politikai korrektség tényreése alakítja. Balos barátjaival egyetért abban, hogy bármivel lehet viccelni, bármiről lehet

beszélni. De most mégis úgy látja: egyre inkább terjed az öncenzúra a sajtóban, egyre inkább elvárások jelennek meg, mir?l hogyan illik írni. „Öncenzúrára kényszerítjük magunkat, miközben ez ellen kellene harcolni. Persze nem kell hülyeségeket írni, de ahhoz is jogunk van.” Az amerikai kritikus azt is sajnálja, hogy egyre inkább átszivárog az USA-ba az az európai gyakorlat, hogy egy-egy sajtótermék szigorúan egy ideológiát képvisel.

Egyre több mind a formális, mind az informális korlátozás – tette hozzá Walsh. Az Obama-kormányzat is kifejezetten ügyel és figyel arra, mir?l hogyan írnak az amerikai sajtóban. Információi szerint a New York Times odáig ment az öncenzúrában, hogy a párizsi merényletr?l szóló tudósításából eltávolította azokat a részeket, amelyekben arról írnak, hogy az elkövet?k az iszlámról szónokoltak egy-egy érintettnek. Walsh szerint gyakran el?fordul, hogy a nagy lapok nem írják meg egy-egy sztori kényelmetlen részleteit.

Régen értékelték az egyedi hangot és tisztelték azt – mondta a médiakritikus, aki a kommunizmus összeomlása el?tt érkezett Nyugat-Németországba, majd Berlinbe, kés?bb pedig ismeretségbe került a Stasi-ügynökkel, aki megfigyelte ?t, illetve egy helyi KGB-összeköt?vel is.

„A politikai korrektség az elme fasizmusa” – szögezte le Michael Walsh, aki úgy látja: a politikailag korrekt hozzáállás ugyanúgy „nagy illúziókhöz” vezet, ahogy a kommunista blokk is illúzióban élt, nem ismerve saját társadalmi valóságát, amire csak a rendszerváltás után derült fény. „Az újságírónak a valóságról kell írnia, akkor is, ha nem szereti azt” - jegyezte meg. A kérdésre, hogy az Egyesült Államokban is elterjedt-e a politikai korrektség, hiszen az inkább Európa jellemz?jének t?nik, azt válaszolta, hogy hazájában nagy népszerűségnek örvendett a marxista frankfurti iskola, amely elterjesztette a pc-felfogást. A politikai korrektség eredetileg viccek tárgya volt, de „nyafogós emberek egész sora elterjesztette”. A pc régen vicc volt, ma már nem az. „A pc gonosz” és a humor halálát is jelenti – hangsúlyozta Michael Walsh, aki nagyon nem szereti azokat a véleményeket, amelyek úgy kezd?dnek: „természetesen a szólásszabadság pártján vagyok, DE...”.

A hatvanas évekre is kitért Michael Walsh, szerinte akkoriban két lehet?sége volt annak, aki az akkor divatos témákkal akart foglalkozni: jogász vagy újságíró lesz. Akkor még fontos volt az objektivitás, de „az objektivitásnak vége” azóta, a „pártfogó médiának” (advocacy journalism) köszönhet?en. Ennek a fajta hozzáállásnak köszönhet?en azonban erodálódni kezdett a nagy lapok, például a New York Times tekintélye. Walsh szerint ma egyértelm?en kimutatható a nagy amerikai médiumokban egy volt kollégájának, [David Axelrod](#)nak a keze nyoma, aki újságíróból Bill Clinton tanácsadója, majd Barack Obama kampánystratégája és médiatanácsadója lett, de meg?rizte a médiakapcsolatait. „Rájöttek, hogy jól lehet befolyásolni a kultúrát, ha a média a te oldaladon van.” Az Obamát dics?ít? lapok most nagyon megijedtek, amikor Obama nem ment el a szólásszabadság mellett kiálló párizsi menetre: pártfogoltjuk nem úgy viselkedett, ahogy azt ?k addig beállították. S hogy mit csinált Obama a felvonulás alatt? „Meccset akart nézni otthon” - emlékeztetett Michael Walsh, az elnök ugyanis nagy sportrajongó.

A médiakritikus 18. századi angol esszéistáktól is idézett, akik szerint ha az ember nem nevezheti sajátjának a nyelvét, semmije sem marad, semmit nem tud megnevezni. „A politikai korrektség azt akarja, csak egy oldala legyen az igazságnak és ne legyen róla vita. Pedig versenynek kell lennie a valóságértelmezések között, hogy az emberek megismerhessék a lehetséges magyarázatokat.” Walsh szerint probléma, hogy a fiatalok számára jelenleg a politikailag korrekt környezet a default üzemmód, ehhez van szokva. A médiakritikus ennek ellenére úgy látja – és azt tanácsolja –, „ha kiállsz az igazadért, tisztelni fognak érte”. A médiakritikus úgy fogalmazott: „Ahogy az iszlám, úgy a baloldal is behódolást akar, csak utóbbiak a szavaikat akarják elveszteni. De ha elveszik a szavaikat, mi marad neked?”

Walsh úgy látja: minél közelebb van egymástól a hivatalos és a valós beszédmód, annál boldogabb és egészségesebb egy társadalom. Ha a két beszédmód elkezdi eltérni egymástól, elveszíthetjük a kapcsolatot a valósággal. Az újságírónak csak egy feladata van: a valóságról tudósítani.

Szilvay Gergely tudósítása

<http://media.mandiner.hu/>

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló
